

и азъ не съмъ отъ камъкъ! Има неизбѣжни нѣща въ живота. Щомъ има срѣдства, детето може да живѣе и безъ баща и безъ майка дори. Не е пеленаче. Азъ взехъ една голѣма работа сега и ще го осигуря.

Той мжчително въздѣхва. Въ това време трамвая спира на спирката и ние се качваме. Азъ искамъ да го изпратя, да не го оставя самъ. Ние мълчимъ. И когато слизае на последната спирка и тръгваме, сѣщо мълчимъ. Всѣки мисли своитѣ си мисли. Стариятъ се подпира на бастуна, тюхка се, въздиша.

А ето и полето съ прѣснати, тукъ-тамъ, кжщи. Азъ искамъ вече да се връщамъ. Казвамъ:

— Хайде сега, тате, довиждане. Азъ ще ида да купя нѣщо, пкъъ ти не се тревожи, ще се нареди нѣкакъ... Довиждане!

Но той не казва довиждане. Хваща ме за ржка, устнитѣ му треперятъ, очитѣ блуждаятъ.

— Синко, — казва разтреперанъ той — върни се! Не си разбивайте живота? Какво искашъ да направя? Зарадъ детето недей. Азъ съмъ предъ гроба и те моля. Какво искашъ да направя?

Азъ полека се дърпамъ. Повтарямъ:

— Тате! Тате! Нали приказвахме вече. Успокой се! И какво можешъ да направишъ ти? Стига! Хайде, довиждане

Но той не ме пуска. Трепери. И изведнажъ отпуска се смѣшно на земята.

— Синко, на колене те моля. Нищо друго не мога да направя. Върни се!

Това е премного. Азъ самъ треперя. Подигамъ го и едва не плача.

— Моля те, тате, успокой се. Какво е това? Срѣдъ полето! На нищо не прилича! Ти ми кжсашъ сърдцето. Ехъ, че жена си билъ! Хайде, довиждане... Много здраве...

Азъ се отскубвамъ и бързамъ. Като се обръщамъ, виждамъ старецътъ съ клюмнала глава, пристѣпва едва-едва къмъ кжщи, като се подпира тежко на бастуна.

*

Този е нѣкакъвъ нещастенъ день, не само за мене. Едва се успокоявамъ отъ срѣщата съ тате, идва Митѣ Янковъ.

Той ми се вижда сѣщо разстроенъ, уморенъ. Дълго гледа портрета на Дана. Въздѣхва.

— Добре е. Има и прилика, — казва замислено той. Не се познавамъ, нали не я намѣрихме тогава, но скоро я виждахъ на единъ симфоничевъ концертъ. И стиховетѣ й,